

Ramon Pastor, president de la Federació estatal de Pares Separats: "Per a un home, separar-se és un suïcidi social"

FERNANNO FLUXIÀ

Professor de català en un institut de batxillerat d'Alacant, 40 anys, Ramon Pastor es va tornar a casar una altra vegada l'any 1990. Pare de dues xiquetes, una d'onze anys del primer matrimoni i una altra de tres sumada del segon, Pastor aspira, com reclama l'associació que presideix, a la custòdia familiar compartida.

—Com definiria un separat?

—Home o dona, com una persona que ha passat un fort trauma.

Les estadístiques oficials confirmen que és la segona causa de patiment, després de la mort d'un familiar.

—I qui se separa amb més facilitat?

—Un 65% de les persones que promouen la separació són dones. Aquestes saben que, al final, acabaran enduent-se tot i trenquen amb molta més facilitat el matrimoni. Avui dia per a un home, separar-se, és gairebé un impossible, un suïcidi social. S'ho pensa vint vegades i suporta de tot abans de decidir-se. La separació és per a la dona.

—Sembla ben difícil ser Salomó i sentenciar equilibradament de mutu acord sobre pis, pensió, salari o visites. No creu que la decisió d'un jutge sempre serà polèmica?

—L'actual sistema judicial és absolutament masculista i tradicional. La idea de família continua sent pròpia dels anys quaranta, la dona té els xiquets i s'encarrega de la llar, mentre que l'home és la formiga laboral que acudeix al treball i aporta a casa la seua molleta de pa. Però avui dia més del 40% del món laboral són dones i això de "la mujer con la pata quebrada" és un esquema social desfasat, que ja no existeix més que en algun poblet d'Extremadura.

—Però el feminisme actua com un contrapès d'aquesta ideologia vertebral masculista de la qual acusa la majoria dels jutges?

—No, perquè la seua màxima institució, l'Institut de la Dona, és sexista, i, per tant, inconstitucional, està prohibida expressament tota forma de discriminació social per raons de sexe. Aquest Institut no hauria d'existir. A més, està governat per les feministes radicals en el poder, començant per les ministres. Nosaltres diferenciem entre

"Tota batalla entre els pares és una guerra contra els xiquets."

aquestes i les de defensa o moderades, que lluiten contra la discriminació de la dona on realment existeix aquesta discriminació, com en el món laboral. L'Institut feminista s'hauria d'incloure en un gran Institut contra la Discriminació.

—El procés d'una separació s'hauria de convertir en un tràmit tranquil, absolutament normal. No?

—És clar, és part de la llibertat de l'individu. Ara, intentar un divorci com el que avui tolera l'Església Catòlica és cavernícola.

—I l'actual Llei del Divorci no serveix?

—És clar que no! Sovint molts jutges s'aprofiten de l'enorme buit legal d'aquesta llei. Realment, no constitueix una ordenació perquè es tracta d'una fusió de lleis ja regulades al Codi Civil. Aquesta Llei no assenyalava com ha de ser el règim de visites als nens i, és clar, el jutge fa el que li dóna la gana. Tampoc preveu quant has de pagar, sempre serà allò que decideix el senyor jutge.

—Creu que aquestes últimes setmanes hi ha una ofensiva judicial especial contra els pares que incompleixen les sentències?

—No n'hi ha cap canvi qualitatiu, ni més pressió del Ministeri de Justícia, perquè aquesta situació s'ha donat molt sovint.

No és més que un nou capítol de la

sèrie, alimentat com sempre per les eternes feministes obsessionades en la seua idea-programa que en tota parella el dolent sempre és l'home. Elles justifiquen l'actual sistema judicial i el seu concepte retrògrad de família.

—Una altra associació de pares ha divulgat que el 90% de les mares separades impedeixen les relacions paterno-filials obstaculitzant les visites als fills a causa dels impagaments de pensions.

—La xifra és una nova faula, l'altra cara de la moneda d'aquestes associacions feministes. No és més que una guerra entre sexes, i nosaltres hi estem rotundament en contra. Tota batalla entre els pares és una guerra contra els xiquets.

—Oficialment, però, l'home és el que abandona, el que maltracta, qui no paga pensió.

—Això és una calúmnia! Les xifres d'impagaments a l'estat espanyol només són d'un 13%, segons la mateixa Comissió dels Drets de la Dona del Parlament Europeu.

—Tornem als jutges, per què no apliquen el criteri de donar la "meitat per a cadascú".

—Perquè el principi de l'actual sistema judicial és la desigualtat. En el 98% de les separacions la dona és la que s'endua la custòdia. Els nens necessiten tenir un pare i una mare.

I. B.